

In memoriam Obituaries

Prof. dr. sc. ZVONIMIR KRAJINA (12. 1. 1923. – 10. 8. 2010.)

Dana 10. 8. 2010. godine rastali smo se od dugogodišnjeg učitelja, suradnika, kolege, predstojnika Klinike, dekana Medicinskog fakulteta, rektora, ali sve to možemo svesti u dvije tako prepoznatljive riječi: profesora Krajine. Bogati život profesora Zvonimira Krajine započinje 12. 1. 1923. godine u Šibeniku. Medicinski fakultet završava u Zagrebu 1946. gdje je obavio i liječnički staž, a cijeli njegov radni vijek bio je vezan za Kliniku za bolesti uha, nosa i grla na Šalati gdje polaže specijalistički ispit 1950. Godine 1961. obranio je doktorsku disertaciju. Izvanrednu znanstvenu i stručnu karijeru obilježit će izbor za redovitog profesora Medicinskog fakulteta. Dugogodišnju impresivnu karijeru u Klinici završava kao njezin predstojnik u razdoblju od 1971. do 1986. godine i s tog mjesta odlazi u više nego zasluženu mirovinu.

Čovjek izuzetne energije, društveno angažiran, član Akademije medicinskih znanosti Hrvatske od osnivanja i njezin dopredsjednik u dva mandata, u dva mandata dekan Medicinskog fakulteta i rektor Sveučilišta u Zagrebu, počasni član Europskog i Američkoga rinološkog društva, član Austrijskog, Njemačkog, Brazilske i Grčkog društva otorinolaringologa. Dobitnik je Republičke nagrade za znanost »Ruđer Bošković«, Republičke nagrade za životno djelo. Bio je otorinolaringolog koji je podjednako znao i vješto operirao sva područja glave i vrata.

Utemeljitelj je poznate Zagrebačke škole rekonstruktivne kirurgije grla. Izuzetan organizator, predavač. Profesor emeritus. I tako bismo mogli nabrajati u nedogled. Njegova je žeda za znanjem bila neutaživa. Bio je svestran, za sve se zanimao, posjedovao enciklopedijsko znanje. Sebi nije pridavao veliko značenje, a bio je nestrpljiv prema onima koji su poluistine i lažno znanje prodavali za zadnju mudrost.

Odlikovao se rijetkim talentima – znanstvenom pronicavošću i kirurškom spretnošću koju je krasila hrabrost. Hrabrost koja je graničila s ne tako rijetko potrebnom kirurškom drskošću s kojom se nije oklijevao uhvatiti u koštac s najkompliciranijim kirurškim izazovima. Bio je velik zagovornik uvođenja novih metoda temeljenih na znanstvenim i eksperimentom dokazanim činjenicama u kirurgiji glave i vrata. Prvi je primijenio laser u kirurgiji glave i vrata i organizirao prve edukacijske tečajeve iz kirurgije nosa i onkologije za kolege s prostora ovog dijela Europe.

Smrt prof. Krajine nanijela je svima koji su ga dobro poznavali, osobito njegovoj obitelji, veliku bol. U takvim trenucima rađa se sumnja u smisao ljudskog djelovanja te se pitamo: Je li angažman na radnome mjestu primjeren? Jesu li hitni poslovi koje trebamo obaviti doista toliko hitni ako se suočimo sa smrću? Jesu li odricanja koja zbog svog posla namećemo sebi i svojoj obitelji opravdana kada znamo da ćemo se jednom morati odreći jedni drugih, dok nas vječnost ponovno ne sjedini. Naš je život dar, dobro koje nam je povjereno i s kojim moramo brižno postupati. No, i savjesnost, pouzdanost i žar s kojim se posvećujemo poslu dar su koji je sastavni dio našeg života. A tko je to bolje znao i u djelo provodio od našeg profesora Krajine! U četrdeset godina svojega rada u Klinici pokazao nam je kako izgleda ispunjen život, borba za struku, znanstvenu čestitost i učenje. Iza njegove katkad suzdržane vanjštine u biti se krila osjećajnost. Njegovo je djelovanje bilo usmjereno k jednoj želji: da svu svoju snagu iskoristi na dobrobit onih s kojima je vezan.

A kao znanstvenik znao je da od svih granica koje su čovjeku postavljene u mladosti pa tako i najdubljoj starosti, smrt je konačna. Pomisao na smrt nije mu bila strana. Svojevremeno je pisao: *»Mnogo sam toga doživio u svome životu. Bilo je potresnih trenutaka u stručnom radu i privatnom životu. Čudno je koliko prilika i nepravilnosti doživimo u tako kratkom ljudskom vijeku, a ipak ostajemo živi i na neki način zadovoljno čekamo svršetak. Života koji je za mnom sjećam se kao zbira događaja u kojem su glavnu ulogu imali oni zbog kojih sam izabrao svoje zanimanje i radio čitav život. Odlazim zadovoljan što sam poštivanjem svoje Hipokratove prisege zadovoljio nebrojene svoje pacijente.«* On je kao zreo čovjek u smrti na neki način vidio utjehu. Zato znamo da je njegova duša spokojna dok nas gleda kako stojimo nad njegovim grobom. »Eh vi, stojte tu a koliko još posla u Klinici imate!« sigurno bi nam rekao u svome prepoznatljivom radoholičarskom duhu.

Stoga bih Vam, poštovani profesore, Vama koji ste nas napustili, posljednji put htio uputiti riječi zahvale u ime svih nas: zahvaljujemo Vam na primjeru koji ste nam pokazali svojim odgovornim ispunjavanjem obveza. Zahvaljujemo Vam što ste nam uvijek savjetom i djelima bili spremni pomoći. Zahvaljujemo na Vašoj nepokolebljivoj odanosti struci, pacijentima, kolegama, jednom riječju našoj Klinici. Zahvaljujemo što ste nas učili da smisao života ne tražimo samo u materijalnim vrijednostima, već i u zalaganju za druge životne vrijednosti.

Na koncu, nešto osobno. Nekoliko tjedana nakon što sam postao predstojnik Klinike, posjetio sam profesora i razgovarali smo o Klinici. Otišao sam u posjet očekujući kurtoazni razgovor s ostarjelim profesorom, zabrinutim isključivo za svoje zdravlje i puno rupa u sjećanjima. Zatekao me je odmah svojom, pomalo šeretskom konstatacijom: Znao sam da ćeš jednom

biti predstojnik, ali ne tako rano! Ostao sam duboko zatečen pronicavošću i preciznošću kojom je poput skalpela analizirao stanje u Klinici za koju je živio i 20 godina nakon odlaska u mirovinu. Nesebično je podijelio svoja iskustva vođenja Klinike i dao dobrih savjeta od kojih su mnogi i danas primjenjivi. Potpuno je razumio potrebu temeljitog obnavljanja Klinike, a da mu nije bilo strano preseljenje na Rebro i rad u novim suvremenim uvjetima, potvrđuje i njegov dolazak na svečano otvaranje Klinike. Time je svojim nasljednicima jasno dao do znanja da sebični, osobni interes ne može biti iznad interesa Klinike. I nakon toga, bio nam je čest gost i u konačnici u našoj, u svojoj je Klinici završio svoj prebogat život.

Hvala Vam! Djelatnici Klinike Vas neće zaboraviti jer ostaje zahvala i poštovanje.

Rastankom od profesora Krajine odajemo počast čovjeku koji će ostati upisan vječno u srcima njegovih najbližih, vječno u sjećanju njegovih kolega, vječno kao velikan u hrvatskoj medicinskoj povijesti. Odajmo mu počast kao jedinstvenom čovjeku.

Počivao u miru Božjem!

Drago Prgomet

Dr. FRANC ROZMAN (17. 7. 1947. – 30. 7. 2010.)

Franc Rozman, doktor medicine, specijalist radiolog, rođen je 1947. godine u Pančevu. Od 1949. živio je s roditeljima u Zagrebu, gdje se školovao, i 1973. godine završio medicinski fakultet.

Nakon završenog studija zaposlio se u Lendavi, položio stručni ispit, a potom je radio kao liječnik opće medicine i ravnatelj Zdravstvenog doma u Lendavi.

U Pulu je doselio s obitelji, suprugom Božanom i sinom Filipom 1977. godine, kada se zaposlio u Garnizonskoj ambulanti, a potom u Vojnoj bolnici u Puli. Za to vrijeme specijalizirao je radiologiju i od 1984. do 1991. godine radio je kao radiolog u istoj bolnici. Od 1992. do 1994. radio je kao radiolog u Domu zdravlja Poreč. Privatnu ordinaciju u Puli otvorio je 1994. godine, a u njoj se uglavnom bavio ultrazvučnom dijagnostikom, za koju se stručno usavršio.

Volio je svoj posao, radio ga je savjesno i stručno, na zadovoljstvo svojih pacijenata. Poštivao je svoje kolege, starije i mlađe, one koje rade u bolnicama, kao i one koje rade u ambulantama. Uvažavao je i koristio njihova stručnja mišljenja i savjete. Nastojao se i sam stalno stručno usavršavati.

Osim poslu, bio je posvećen svojoj užoj i široj obitelji, a njegovao je i mnoga prijateljstva.

Bio je pažljiv suprug, otac i djed. Djed je postao 2007. godine. Neizmjerne je volio svoju unučicu Natali, s kojom se igrao i s njom razgovarao kad god je stigao, a kojoj će njen prerano izgubljeni djed jako nedostajati.

Franc, svima ćeš nam neizmjerne nedostajati!

Slavica Batičić

Dr. ŠIME GREGOV (24. 8. 1942. – 11. 1. 2010.)

Šime Gregov, dr. med., specijalist opće i obiteljske medicine, nakon kratke i teške bolesti, iznenada nas je napustio 11. 1. 2010. On pripada generaciji liječnika koji su svoj poziv uzdigli iznad profesije. Cijeli svoj radni vijek proveo je u terenskoj ambulanti opće medicine u Ražancu pomažući drugima, bez obzira na radno vrijeme, ne štedeći sebe, uvijek na raspolaganju bolesnima.

Podrijetlom Prečanin s otoka Ugljana, rođen je u Zadru 24. 8. 1942. Djetinjstvo je proveo u Preku na otoku Ugljanu gdje završava pučku školu, potom i realnu gimnaziju u Zadru. Odlazi u Rijeku na studij medicine, koji završava 1971. godine. Nakon pripravničkog staža radi kao zamjena u ambulantomata u Zadru, Posedarju i Kalima. Stalno zaposlenje dobiva 1973. u zdravstvenoj stanici Ražanac. Poslije-diplomski studij i specijalizaciju opće/obiteljske medicine završio je na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (1981.).

Kao ravnatelj zdravstvene stanice na području koje je prometno izolirano, gdje dio naselja nema električnu i vodovodnu mrežu, uporno provodi akcije suzbijanja zaraznih bolesti, tuberkuloze, sanitacije bunara i domova. Ambulantnim »fićom« obilazi nepokretne bolesnike, a kada bi vozilo stalo u blatu seoskih cesta, do pacijenata je nastavljao pješice, katkad u mrkloj noći tražeći baterijskom svjetiljkom put do bolesnika. Velebitske bure, poznate po svojoj snazi, često bi zamrznule normalan život ovdašnjih ljudi, ali i u tim surovim uvjetima dr. Gregov bi na stražnje sjedalo »fiće« naslagao kamenje, čime bi vozilo osigurao od prevrtanja i krenuo bi u kućne posjete. Kao jedini liječnik na ovom terenu bio je pripravan 24 sata na dan, radnim danom, vikendom i praznikom, u vremenu kada nije bilo mobilne telefonije, nego su se hitni pozivi čekali uz fiksni telefon bez mogućnosti udaljavanja iz liječničkog stana ili ambulante. Godinama nije bio na godišnjem odmoru jer nije mogao osigurati zamjenskog liječnika budući da su kolege izbjegavali rad u ovoj izoliranoj ambulanti.

U vrijeme Domovinskog rata organizira zdravstvenu zaštitu u ratnim uvjetima, radi u uvjetima opće opasnosti, cestovnih barikada i kontrola. Bojišnica je bila udaljena deset kilometara od ambulante koja ni u najtežim ratnim uvjetima nije prestajala s radom, a nalazila se na jedinom cestovnom koridoru između Sjeverne i Južne Hrvatske preko otoka Paga te je dr. Gregov sa svojom ekipom svakodnevno izlazio na intervencije prometnih nesreća koje su zbog pojačanog prometa bile česte. U vrijeme ratnih operacija na Velebitskom području organizirao je prihvatanje ranjenika koji su morskim putem stizali iz Starigrada i Selina. Pri Kriznome sanitetskom stožeru Zadar jedan je od inicijatora osnivanja ratne bolnice »Šiška« na Pagu, potom u Lukovu Šugarju. U jesen 1991., prilikom srbočetničkog napada na Posedarje, organizirao je evakuaciju stanovništva, bolesnih i nepokretnih osoba. Nakon povlačenja stanovništva, vratio se u svoju ambulantu gdje pruža pomoć ostalim civilima i pripadnicima Hrvatske vojske. Nakon završetka »Oluje« radio je u ambulantomata Obrovac i Udbina, dok se u tim područjima nisu formirali zdravstveni timovi.

Reorganizacijom pripravnosti za ambulante Starigrad, Ražanac i Posedarje 2000. godine ukida se pripravnost liječnika, a hitne slučajeve preuzimaju liječnici iz ovih ambulanta koji imaju dežurni punkt u ambulanti Posedarje. Ovom organizacijom nakon 24 godine prestaje pripravnost dr. Gregova, može se izvan radnog vremena slobodno posvetiti svom hobiju: brodogradnji i moru. Samostalno je izgradio tri drvena broda, replike starih ribarskih gajeta i pasara, čije je slike ponio iz svog djetinjstva kada je pomagao nadaleko poznatim bodulskim kalafatima. U više navrata kao zaslužnom kolegi ponuđen mu je premještanje u ambulantu na zadarsko gradsko područje, ali je ostao vjeran svojim pacijentima i odbio je premještanje.

Nakon odlaska u mirovinu 2008. godine i dalje je aktivan, obavlja mrtvozorstva, povremeno dežura u ambulanti Posedarje gdje njegovi dugogodišnji pacijenti strpljivo čekaju njegovo dežurstvo, želeći da ih upravo dr. Gregov pregleda i savjetuje.

Osobito je volio druženja s kolegama na stručnim skupovima gdje je stalno naglašavao važnost obiteljskog liječnika kao temelja zdravstvene zaštite. Aktivan je u Zboru liječnika, sudjeluje u brojnim kulturno-umjetničkim događajima, član je Hrvatskoga liječničkog pjevačkog zbora u Zadru i član je Općinskog vijeća Ražanac u dva mandata.

Za dugogodišnji humanitarni rad na polju zdravstvene zaštite 2008. godine dobio je Nagradu za životno djelo općine Ražanac sa zlatnim grbom.

Dok se borio s teškom bolesti na Hematološkom odjelu Interne klinike KB Rebro, nije ga napuštala nada, bio je strpljiv i nenametljiv pacijent, a najteže ga je pogadalo izolacija od obitelji i prijatelja. U rano siječansko jutro njegovo je tijelo pokleknulo, ali lijepe uspomene i sjećanja na njega ne blijede i uvijek ćemo se sjećati svoga dragog kolege.

Iza dr. Gregova ostala je supruga Jasna, kćeri Tamara i Marija, po struci stomatolog i ginekolog koje su ljubav prema medicini naslijedile od oca.

Na zadnje počivalište uz kolege i prijatelje, svoga likara i bodula ispratili su generacije njegovih pacijenata što najbolje pokazuje kakav je čovjek bio dr. Gregov.

Hvala mu na svemu i neka mu je laka hrvatska gruda.

Robert Karlo